

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/111/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2124012956
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2124012956.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Juraja Dziaka, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienočné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 14.04.2025, sp. zn. 8PP/69/2024, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 15.07.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť okresnej prokuratúry z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava napadnutým uznesením rozhodol tak, že (citácia):

I. Podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 67 ods. 1 Trestného zákona, § 437 ods. 2 Trestného zákona a § 415 ods. 1 Trestného poriadku súd odsúdeného: A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXX/XX, C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, p o d m i e n e č n e p r e p ú ť a z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 14.12.2022, sp. zn. 21T/11/2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 08.02.2024, sp. zn. 4To/26/2023.

II. Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona súd odsúdenému určuje skúšobnú dobu v trvaní 7 (sedem) rokov.

III. Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona súd nariaďuje probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere 3 (troch) rokov.

IV. Podľa § 68 ods. 1 a § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona súd odsúdenému ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

V. Podľa § 68 ods. 1 a § 51 ods. 4 písm. k) Trestného zákona súd odsúdenému ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

VI. Podľa § 68 ods. 1 a § 51 ods. 4 Trestného zákona súd odsúdenému ukladá povinnosť spočívajúcu v príkaze dostavovať sa 1 krát za 3 kalendárne mesiace probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v sídle svojho bydliska, pričom prvý krát je tak povinný urobiť do dvoch pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 142-146 spisu.

Okresný súd svoje stanovisko odôvodnil konštatovaním, že u odsúdeného boli splnené všetky tri podmienky na podmienočné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide o prvú (zákonnú) podmienku, okresný súd uviedol, že odsúdený vykonal potrebnú časť trestu odňatia slobody ku dňu 18.02.2024.

V prípade druhej (prvej materiálnej) podmienky okresný súd vyhodnotil, že odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, pričom poukázal na pozitívne hodnotenie riaditeľa ústavu, v ktorom je konštatované, že správanie a vystupovanie odsúdeného počas výkonu trestu je na požadovanej úrovni, v kolektíve odsúdených konfliktné situácie nevyvoláva, ani sa do nich nezapája, bol preradený z ústavu so stredným stupňom stráženia do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, taktiež bol aj disciplinárne odmenený, a to dňa 04.11.2024 udelením mimoriadneho

povolenia návštevy za dlhodobé vzorné plnenie si pracovných povinností, disciplinárne potrestaný nebol. Odsúdený bol pracovne zaradený a prejavil záujem o prácu, nahlásil si vyživovaciu povinnosť a aj si ju plní, udržiava sociálny kontakt s družkou, dcérou a spoločníčkou, plní ciele stanovené programom zaobchádzania. Na základe uvedeného hodnotenia riaditeľ ústavu odporučil podmienne prepustenie odsúdeného a neodporučil uloženie žiadnych obmedzení a povinností. Okresný súd pri hodnotení správania odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody zoberal do úvahy aj znalecký posudok č. 7/2025 znalca Mgr. Zabáka, v ktorom znalec uviedol, že pri dlhodobom treste nemožno hovoriť iba o formálnom prispôsobení sa, pretože pri izolácii od vonkajšieho sveta sa odsúdený stretol s rôznymi vzťahovými a situačnými okolnosťami, kde sa môžu demaskovať nízke regulačné a adaptačné mechanizmy osobnosti. Okresný súd v napadnutom uznesení vyhodnotil za splnenú aj tretiu (druhú materiálnu) podmienku. Poukázal na hodnotenie osoby odsúdeného znalcom Mgr. Zabákom, ktorý vyhodnotil, že odsúdený netrpí žiadnou psychickou poruchou v zmysle psychózy alebo závislosťou od psychoaktívnych látok. Nebola zistená žiadna vývinová porucha, rozumie konvenčným morálnym hodnotám a zásadám spoločenského správania, neboli zistené deviantné deformované morálne hodnoty ani anetické správanie k potrebám iných osôb. Agresivita je súčasťou osobnosti, tá sa však môže neadekvátne aktivizovať pri frustrácii zámerov a potrieb vyšetrovaného. Vo veku vyšetrovaného však ako brzdný mechanizmus vstupuje starnutie organizmu, nižšia pohotovosť k impulzivite a zároveň skúsenosti z dlhodobých trestov. Osobnosť za bežných životných okolností sociálne a pracovne adaptabilná, pokiaľ nevyhľadáva subkultúrne kriminálne prostredie. Má dlhodobé citové vzťahy a rodinné väzby. Znalec tiež uviedol, že možnosti prevýchovného zámeru v podmienkach výkonu trestu sú zväčša limitované na pracovnú činnosť, dodržiavanie pravidiel, získanie nových pracovných kompetencií, upevnenie sebaúcty, upevňovanie regulačných mechanizmov pri konfliktoch a prípadnej frustrácie. Dôležitá je však motivácia vyšetrovaného po ukončení výkonu trestu, kde momentálne vstupuje s dvoma významnými reálnymi motívmi a to jeho priateľka s dcérou a pokračovanie v podnikateľskej činnosti. Pripojenie k subkultúrnemu delikventnému prostrediu znalec Mgr. Zabák vyhodnotil ako nepravdepodobné. Okresný súd berúc do úvahy výsledky znaleckého posudku č. 7/2025 znalca Mgr. Zabáka vyhodnotil účel trestu ako splnený.

Okresný súd pri hodnotení splnenia tretej (druhej materiálnej) podmienky poukázal znova na hodnotenie riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, kde je uvedené, že resocializačná prognóza odsúdeného je priaznivá, riziko recidívy trestnej činnosti je nízke. Negatívny postoj odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti taktiež vyhodnotil v prospech odsúdeného. Poukázal aj na skutočnosť, že od skutku, za ktorý je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody, prešlo už 23 rokov, čo je podľa okresného súdu dostatočne dlhá doba na to, aby bolo možné posúdiť správanie odsúdeného. Okresný súd obdobie 8 rokov, počas ktorých odsúdený nespáchal žiadny trestný čin, taktiež vyhodnotil ako dosť dlhé časové obdobie na posúdenie toho, či možno od odsúdeného očakávať riadny život.

V súhrne okresný súd vzhľadom na časový odstup od skutku 23 rokov, 2 roky do konca výkonu trestu, 8 rokov vedenia života na slobode bez spáchania trestnej činnosti, postoj odsúdeného k spáchanej trestnej činnosti, v spojení s výkonom pracovnej činnosti pred nástupom do výkonu trestu a po konci výkonu trestu, ako aj v spojení s dlhoročným vzťahom s družkou a starostlivosťou o dcéru, ktoré podľa znalca v pozitívnom zmysle motivujú a ovplyvňujú odsúdeného v tom, aby viedol riadny život a nevrátil sa naspäť do výkonu trestu, vyhodnotil ako splnenú aj druhú materiálnu podmienku.

Prvostupňový súd berúc do úvahy osobnosť odsúdeného vzhľadom na závery znaleckého posudku č. 7/2025 znalca Mgr. Zabáka a trestnú minulosť odsúdeného určil odsúdenému maximálnu skúšobnú dobu 7 rokov, nariadil probačný dohľad nad odsúdeným v trvaní 3 roky, povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve a povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil, ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí, sťažnosť okresný prokurátor (č. l. 140 spisu), ktorú do rozhodnutia sťažnostného súdu bližšie písomne odôvodnila okresná prokurátorka osobitným podaním doručeným okresnému súdu dňa 02.05.2025 (č. l. 150-153 spisu).

Odsúdený prítomný na verejnom zasadnutí sa po porade s obhajcom vzdal práva na podanie sťažnosti (č. l. 140 spisu).

Okresná prokurátorka po zhrnutí trestnej minulosti odsúdeného v písomne odôvodnenej sťažnosti namietala (skrátene), že odsúdený nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre pozitívne rozhodnutie, predovšetkým trest, z ktorého výkonu bol odsúdený podmienne prepustený, bol uložený ako trest súhrnný, ktorým bol zrušený trest uložený rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 61/95/95 z 28.10.2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra sp. zn. 1T0/19/14 z 01.07.2014, z výkonu ktorého bol odsúdený podmienne prepustený 08.09.2014. Zároveň odsúdený bol v tejto trestnej veci

väzobne stíhaný. Zároveň dodala, že odsúdený po tom, ako bol podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody dňa 08.09.2014 sa dopustil ďalšej trestnej činnosti, a to 22.03.2016 zločinu skrátania dane a poistného podľa § 279 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, za ktorú bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 51/36/17, v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 4To/12/24.

Pokiaľ ide o samotné napadnuté uznesenie prokurátorka upozornila na to, že vo svojom odôvodnení len doslovne kopíruje hodnotenie ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, pričom zo samotného hodnotenia nie je možné ani len hodnotiť správanie odsúdeného. Vzhľadom na dĺžku pobytu odsúdeného v ÚVTOS Nitra správanie a vystupovanie odsúdeného nie je možné objektívne hodnotiť, správanie odsúdeného v ÚVTOS Želiezovce rovnako nebolo možné objektívne hodnotiť a totožný záver je uvedený aj vzhľadom na pobyt odsúdeného v ÚVTOS Banská Bystrica.

Prokurátorka uviedla, že odsúdený nastúpil do výkonu trestu odňatia slobody dňa 18.02.2024, pričom dňa 02.04.2024 bol Okresným súdom Nitra preradený z ústavu so stredným stupňom stráženia do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Za celý čas výkonu trestu v ÚVTOS Hrnčiarovce bol iba jedenkrát disciplinárne odmenený. ÚVTOS Hrnčiarovce zároveň vyradilo odsúdeného z pracovného zaradenia z preventívno-bezpečnostných dôvodov, pričom dodala, že týmto sa okresný súd ani nezaoberal. Odsúdenému je zároveň venovaný individuálny prístup a nie je zaradený do skupinových foriem práce. Vedené sú ďalšie dve trestné konania vo vzťahu k odsúdenému. Podľa prokurátorky taktiež okresný súd pri hodnotení druhej materiálnej podmienky len opäť vzal za dokázané a prevzal do odôvodnenia časť hodnotenia ústavu. Okresný súd podľa prokurátorky poukázal na hodnotenie riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, pričom sa však nevysporiadal s nemožnosťou hodnotenia správania odsúdeného v iných ústavoch na výkon trestu odňatia slobody a zároveň sa nezaoberal ani preventívno-bezpečnostnými dôvodmi, pre ktoré bol odsúdený vyradený z pracovného zaradenia. Namietala, že v odôvodnení uznesenia nie je zrejmé, prečo okresný súd považoval iba jednu disciplinárnu odmenu za dostačujúcu pre zhodnotenie a záver preukázania polepšenia.

Pri plnení tretej zákonnej podmienky a teda očakávania vedenia riadneho života odsúdeného po jeho prepustení na slobodu svoj záver okresný súd oprel o výsledky znaleckého dokazovania, prísľub zamestnania, existenciu rodinných väzieb na partnerku a dcéru. Prokurátorka uviedla, že okresný súd prioritne svoje presvedčenie o vedení riadneho života odsúdeného po podmienčnom prepustení oprel o obdobie 8 rokov, počas ktorého odsúdený na slobode mal viesť riadny život a najmä o pôsobenie družky odsúdeného a súčasný výkon pracovnej činnosti. Prokurátorka je presvedčená o tom, že okresný súd sa nevysporiadal dostatočne so všetkými skutočnosťami nevyhnutnými a rozhodnými pre správne a zákonné rozhodnutie v danej veci. Pokiaľ ide o hodnotenie vyššie uvedeným ústavom na výkon trestu odňatia slobody, v troch prípadoch správanie odsúdeného nebolo možné objektívne zhodnotiť, pričom pokiaľ ide o hodnotenie ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, v danom absentuje uvedenie konkrétnych preventívno-bezpečnostných dôvodov, pre ktoré bol odsúdený vyradený z pracovného zaradenia v ústave s dohľadom sklady, a na dané dôvody nebolo reflektované ani v samotnej argumentácii okresného súdu v napadnutom uznesení.

Poukázala aj na skutočnosť, že znalec konštatoval, že pokiaľ ide o osobu odsúdeného, agresivita je súčasťou jeho osobnosti. Uvedené je podporené a tento záver je odzrkadlený aj v samotnom charaktere trestnej činnosti. Znalec poukázal aj na to, že osobnosť odsúdeného za bežných životných okolností je adaptabilná, pričom uvedené konštatovanie závisí od nevyhľadávania kriminálneho prostredia. Poznomenala, že spáchanie tak závažnej trestnej činnosti ako je trestný čin vraždy mladistvým svedčí o jeho emočnej plochosti.

Pokiaľ ide o prísľub zamestnania, prokurátorka uviedla, že okresný súd zároveň rezignoval na preverenie okolností vzťahujúcich sa k výkonu v spoločnosti pracovnej činnosti. Upozornila na to, že z výpisu Obchodného registra Slovenskej republiky vyplýva, že spoločnosť SM DENTAL GROUP s.r.o. vznikla dňa 12.04.2024, teda v mesiaci, kedy bol odsúdený preradený do minimálneho stupňa stráženia a uvedená spoločnosť má v predmete podnikania iba činnosti voľného charakteru. Pokiaľ by sa daná spoločnosť zaoberala zubným lekárstvom podľa názoru prokurátorky nie je celkom zrejmé, aké zamestnanie by mal v danej spoločnosti vykonávať odsúdený, ktorý dosiahol trojročný študijný odbor — nástrojár s výučným listom. Podľa prokurátorky na uvedené okresný súd žiadnym spôsobom nereflektoval, pričom vyjadrila názor, že celkové správanie odsúdeného bude závisieť len od prispôsobovania sa družky odsúdenému a ich vzájomného vzťahu.

Okresný súd Trnava zároveň vo svojom odôvodnení uviedol, že podmienčné prepustenie má mať na odsúdeného výchovný vplyv, pričom prokurátorka poukázala na to, že v prípade odsúdeného už súdy v minulosti, v predchádzajúcich trestných konaniach rovnako predpokladali výchovný vplyv výkonu trestu odňatia slobody ako aj predpoklad vedenia riadneho života po podmienčnom prepustení. V prípade

odsúdeného je prokurátorka presvedčená, že pokiaľ by skutočne došlo u odsúdeného k uvedomeniu si protiprávneho konania a úprimnej ľútosti, tento by sa nedopustil opätovne po prvotnom odsúdení (za trestný čin vraždy) akéhokoľvek trestného činu. Okresný súd Trnava mal podľa názoru prokurátorky pri svojom rozhodovaní zohľadniť a vzhliadnuť na nie len násilnú trestnú minulosť a odsúdenia, ale ja skutočnosť opätovného spáchania úmyselného trestného činu počas plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia. Zároveň nemal do odôvodnenia uznesenia iba skopírovať hodnotenie ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, pričom opakovane dodala, že odsúdený v uvedenom ústave je len krátke časové obdobie, získal iba jednu disciplinárnu odmenu a z nekonkretizovaných preventívno-bezpečnostných dôvodov bol vyradený z pracovnej činnosti.

Prokurátorka má za to, že výkon väzby, ktorá bola následne započítaná do trestu, ako aj celý výkon započítaného trestu (v rámci súhrnného trestu), nespĺnili svoj účel a nevedli k absolútne žiadnej prevýchove ani náprave odsúdeného, nakoľko tento po výkone započítanej časti trestu páchal ďalšiu úmyselnú trestnú činnosť.

Ďalej prokurátorka poukázala na to, že odsúdený nastúpil výkon trestu v predmetnej veci za trestný čin vraždy z 27.10.2003 až dňa 18.02.2024 a od tohto obdobia bol síce vo výkone trestu odňatia slobody jedenkrát disciplinárne odmenený, no vzhľadom na jeho trestnú minulosť a predchádzajúci výkon trestu ide podľa názoru prokurátorky v podstate o prispôsobenie sa podmienkam výkonu trestu odňatia slobody a za tak krátku dobu výkonu trestu nebolo ani možné preukázať, že došlo k jeho skutočnému polepšeniu a prevýchove, najmä s poukazom na skutočnosť, že ani celý výkon väzby a celý výkon započítaného trestu odňatia slobody, ktorej doba výrazne prevyšuje dobu aktuálne dovykonávaného trestu, v minulosti preukázateľne nevedli k jeho náprave. Navyiac, pokiaľ by okresný súd chcel náležite zhodnotiť správanie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, bolo podľa prokurátorky nevyhnutné vyžiadať si aj správy tých ústavov na výkon trestu odňatia slobody a v tom období, ktoré sa odsúdenému započítalo do aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody, z ktorého žiada byť podmienčne prepustený. Zároveň poznamenala, že okresný súd neuviedol, odkedy prijal odsúdený kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti. Dodala, že z napadnutého uznesenia nevyplývalo, či sa odsúdený sám prihlásil na políciu, spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, či vyhlásil vinu, skutok úprimne od začiatku ľutoval alebo či brojil proti svojej vine opravnými prostriedkami a kritický postoj formálne prijal až v dôsledku ich neúspešnosti.

Odsúdený počas verejného zasadnutia uviedol, že si je vedomý svojich konaní v minulosti. Prokurátorka poukázala na to, že odsúdený svoju trestnú činnosťou ospravedlňuje dobou 90-tych rokov, že „Tie 90-te roky boli také aké boli“, avšak podľa jej názoru neprejavuje skutočnú sytenú ľútosť, jeho motiváciou je snaha dostať sa len na slobodu. Uviedla, že počas verejného zasadnutia sám odsúdený uviedol, že prostredie ústavu na výkon trestu je „strašné“ a nastupoval do výkonu len preto, aby čo najskôr výkon trestu skončil. Podľa nej odsúdený neprijal trest za svoje skutky, ale nastúpil, aby čo najskôr mohol odísť. Navyiac už len poukázala na Výpis z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, z ktorej vyplývajú ďalšie pochybnosti o vedení riadneho života odsúdeného na slobode. Odsúdený sa počas svojho života na slobode v období od augusta 2020 do augusta 2023 dopustil 7 priestupkov pri vedení dopravného prostriedku, ktorým ohrozoval bezpečnosť účastníkov cestnej premávky, a to tak svojou bezohľadnou jazdou, prekračovaním rýchlosti, nerešpektovaním dopravných značiek, či nesledovaním situácie v cestnej premávke pri používaní mobilného telefónu.

V závere okresná prokurátorka navrhla, aby Krajský súd Trnava ako nadriadený orgán napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil a rozhodol vo veci sám tak, že žiadosť o podmienčne prepustenie odsúdeného zamietne.

K odôvodneniu sťažnosti prokurátorky sa vyjadrila družka odsúdeného A. E. F. podaním zo dňa 05.06.2025, v ktorom uviedla, že sa jej dotklo tvrdenie prokurátorky k „emočnej plochosti“ jej druha – odsúdeného A. B.. Uviedla, že ich vzťah je postavený na citovej blízkosti, vzájomnej opore a spoločnej starostlivosti o dieťa, pričom mala množstvo príležitostí presvedčiť sa o jeho schopnosti prejavovať city, empatiu a zodpovednosť voči svojej rodine. Takéto hodnotenie nepovažuje len za nepodložené, ale aj za urážlivé voči odsúdenému ako otcovi a partnerovi, ktorý sa dlhodobo snaží napraviť svoje predchádzajúce chyby a chce sa plnohodnotne začleniť do rodinného aj spoločenského života. Domnieva sa, že takéto subjektívne a nepreukázané tvrdenia by nemali byť podkladom pre rozhodovanie o tak závažnej otázke, akou je podmienčne prepustenie.

Družka odsúdeného nesúhlasí ani s vyjadrením prokurátorky o tom, že odsúdený sa mal prispôbiť podmienkam ústavov na výkon trestu odňatia slobody, pretože s odsúdeným A. B. žije v spoločnej domácnosti 13 rokov a spolu tvoria stabilný a harmonický pár. Podotkla, že odsúdený je plnohodnotným členom rodiny, aktívne sa podieľa na starostlivosti o dieťa aj na chode domácnosti, pričom pravidelne prejavuje zodpovednosť, empatiu a úsilie zabezpečiť pre ich dcéru pokojné a bezpečné prostredie.

Družka odsúdeného sa nestotožnila ani s tvrdením prokurátorky, že „celkové správanie odsúdeného bude závisieť len od družky a ich vzájomného vzťahu a pravdepodobne jej prispôsobovania sa odsúdenému, pričom pokiaľ ide o osobnosť odsúdeného, ktorej súčasťou je agresivita je možné predpokladať neadekvátne reakcie zo strany odsúdeného pri nenaplnení jeho potrieb a zámerov ako konštatuje vo svojom posudku znalec“. Ako osoba dlhé roky žijúca s odsúdeným A. B. odmieta, žeby sa ich vzťah čo i len približoval náhľadu prokurátorky.

Z týchto dôvodov družka odsúdeného považuje vyjadrenia prokurátorky za veľmi skreslené a nespravodlivé, mnohé veci, ktoré vo svojej sťažnosti uviedla, nemajú nič spoločné s tým, aký je ich spoločný život, vzťah a fungovanie v rodine. Družka odsúdeného uviedla, že po dvanástich rokoch spoločného života svojho druhu pozná. Nie je to človek, ktorý by mal problém so zvládaním emócií, ani sa nespráva agresívne. Je to otec, ktorý má rád svoju dcéru, stará sa o nich a snaží sa žiť slušne. Družka odsúdeného zastáva názor, že rozhodnutie súdu o jeho prepustení bolo správne a spravodlivé.

K sťažnosti okresnej prokurátorky sa vyjadril odsúdený prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 20.05.2025, v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom prokurátorky o nesplnení materiálnych podmienok na podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody. Odsúdený uviedol, že v priebehu výkonu trestu odňatia slobody preukázal požadovaný stupeň polepšenia, ktorý je základnou podmienkou pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, čo potvrdzuje aj hodnotenie riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, z ktorého jednoznačne vyplýva, že u odsúdeného sa nevyskytli žiadne negatívne poznatky v oblasti správania, nebol disciplinárne potrestaný, aktívne a zmysluplne využíval svoj voľný čas, a zároveň si zodpovedne plnil vyživovaciu povinnosť voči svojej maloletej dcére. Ďalej uviedol, že udržiava pravidelný kontakt so svojou družkou a maloletou dcérou, čo svedčí o jeho pevnom rodinnom zázemí a napĺňaní dôležitých sociálnych väzieb, k spáchanej trestnej činnosti sa stavia kriticky a podľa hodnotenia ÚVTOS konštatuje priaznivú resocializačnú prognózu a nízke riziko recidívy, čím sú naplnené predpoklady pre úspešnú reintegráciu odsúdeného do spoločnosti.

Argumentáciu prokurátorky o tom, že na objektívne zhodnotenie správania odsúdeného je potrebné dlhšie zotrvanie v predmetnom ústave, považuje odsúdený za nepodloženú a nesprávnu, teda nepovažuje za spravodlivé, aby bolo v jeho neprospech to, že sa z pohľadu prokurátorky vo výkone trestu nachádza krátko, pričom prokurátorka neuviedla svoju predstavu o vhodnej dĺžke doby, v ktorej by sa odsúdený mal nachádzať, aby bolo možné objektívne zhodnotiť jeho správanie. Ak by odsúdený bol vo výkone trestu prikrátko, podľa odsúdeného riaditeľ ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou mohol v rámci svojho hodnotenia uviesť, že správanie odsúdeného nemožno z tohto dôvodu objektívne zhodnotiť. Odsúdený dodal, že považuje riaditeľa ústavu za kompetentnejšiu osobu na zhodnotenie jeho správania.

K námietke prokurátorky, že okresný súd len kopíroval hodnotenie ÚVTOS odsúdený podotkol, že to považuje za správne, keď súd závery hodnotenia zohľadnil v rámci svojho rozhodovania. K námietke prokurátorky, že sú rozhodol o podmiennečnom prepustení odsúdeného len na základe jednej námietky odsúdený poukázal na to, že prokurátorka neuviedla počet disciplinárnych odmien, ktoré by považovala za dostatočný a zamerala sa len na skutočnosti svedčiace v neprospech odsúdeného. Odsúdený zároveň poukázal na pozitívny znalecký posudok Mgr. Karola Zabáka a na priaznivú resocializačnú prognózu.

Odsúdený sa nestotožnil s argumentáciou prokurátorky v tom smere, že sa zamerala iba na skutočnosti svedčiace v neprospech odsúdeného a upriamila pozornosť na znalcom konštatovanú agresivitu ako súčasť osobnosti odsúdeného a pokúšala sa spochybníť odbornosť znalca svojimi laickými konštatovaniami. Nestotožnil sa ani s názorom prokurátorky, podľa ktorej ak odsúdený spáchal ako mladistvý trestný čin, už automaticky nie je schopný oľtovať svoje správanie, pričom znalec aj odsúdený opakovane upriamovali pozornosť na skutočnosť, že na zmenu osobnosti odsúdeného mali zásadný vplyv družka a maloletá dcéra odsúdeného. Odsúdený poukázal aj na odborné znalosti znalca a riaditeľa ÚVTOS ako aj na skutočnosť, že prokuratúra sa na verejnom zasadnutí vyjadrila, že v prípade pozitívneho znaleckého posudku nebude klásť odpor proti podmiennečnému prepusteniu odsúdeného. Odsúdenému sa preto javí podanie sťažnosti ako mechanické, bez individuálneho posúdenia prípadu odsúdeného. Nakoľko prokurátorka spochybňovala relevantnosť ponuky zamestnania pre odsúdeného, odsúdený vysvetlil aj postup pri procese zriadenia zubnej ambulancie. Odsúdený by mal po prepustení vykonávať technické a podporné činnosti súvisiace s údržbou a technickou úpravou priestorov ambulancie, pričom už v minulosti so spoločníčkou tejto spoločnosti úspešne spolupracoval. Ponuka zamestnania je podľa odsúdeného reálna, konkrétna a má priame prepojenie na jeho predchádzajúce skúsenosti.

Odsúdený ďalej upriamil pozornosť na to, že aj keby námietky prokurátorky voči splneniu materiálnych podmienok boli opodstatnené, odsúdený bude prepustený na slobodu najneskôr dňa 05.02.2027, teda v horizonte menej než dvoch rokov. Odsúdený napriek tejto skutočnosti neprejavuje formálny ani pasívny prístup k svojej situácii, naopak, aktívne prejavuje vôľu viesť riadny život už a je pripravený sa bezodkladne zaradiť do spoločnosti ako plnohodnotný člen. Aj preto výslovne vyjadril ochotu akceptovať výrazné obmedzenia a kontrolné mechanizmy. Zároveň upozornil na to, že ak by bol odsúdený ponechaný vo výkone trestu až do roku 2027, k prepusteniu dôjde automaticky, bez akýchkoľvek následných kontrolných mechanizmov.

Odsúdený namietal, že riziko recidívy nemožno posudzovať izolovane cez optiku dávnej trestnej minulosti, ale je nevyhnutné prihliadať na dlhodobý pozitívny vývoj správania a motivácie odsúdeného, najmä v posledných rokoch. Narodenie dcéry predstavovalo zlomový bod v živote odsúdeného, po ktorom sa odsúdený začal správať v súlade so spoločenskými normami, plniť si rodičovské povinnosti a budovať si základ pre riadny život. Odsúdený uviedol, že svoju minulosť ľutuje, nepopiera svoju vinu ani sa jej nesnaží zbaviť.

V závere navrhol, aby krajský súd sťažnosť prokuratúry ako nedôvodnú zamietol.

Aj samotný odsúdený sa vyjadril k sťažnosti prokurátorky v tom zmysle, že ju považuje za neodôvodnenú a nelogickú, pričom napadnuté rozhodnutie považuje za zákonné a spravodlivé. Verí, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu bude potvrdené a bude môcť viesť riadny život na slobode, najmä ako otec maloletej dcéry. K jednotlivým bodom sťažnosti uviedol, že sa pridrižiava vyjadrenia jeho obhajcu a navrhol, aby krajský súd zamietol sťažnosť prokurátorky ako nedôvodnú.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, i konanie predchádzajúce tomuto výroku a tak zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba v zákonom stanovenej lehote, avšak sťažnosť okresnej prokuratúry nie je dôvodná.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia preskúmal postup okresného súdu pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a dospel k záveru, že okresný súd po doručení žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody postupoval procesne bez akýchkoľvek pochybení, keď vo veci určil termín verejného zasadnutia na deň 14.04.2025, kde mal odsúdený možnosť vyjadriť sa k podanej žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, vykonal všetky dôkazy, ktoré sú potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a rozhodol spôsobom, ktorý si osvojil aj krajský súd a v celom rozsahu na ne odkazuje, bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení.

V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23. januára 2018).

Podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona, súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody,

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona, pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 67 ods. 1 Trestného zákona, osoba odsúdená za obzvlášť závažný zločin alebo osoba odsúdená na trest odňatia slobody podľa § 47 ods. 2 okrem osoby odsúdenej na doživotie môže byť podmiennečne prepustená až po výkone troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody.

Z ustanovení § 66 a § 67 Trestného zákona vyplýva, že predpokladom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného je súčasné splnenie troch podmienok, a to, že odsúdený vykonal trest odňatia slobody v zodpovedajúcom rozsahu, že vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a že sa môže od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Ustanovenie § 66 ods. 1 Trestného zákona vyjadruje predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmiennečné prepustenie a musí pritom vyplývať aj zo zhodnotenia páchatelovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmiennečnom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatelovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je (podľa okolností konkrétneho prípadu) ani zisťovanie, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode. Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívom a spôsobom vykonania činu, pre ktorý bol odsúdený, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd správne konštatoval, že odsúdený splnil formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie, teda vykonal pomernú časť uloženého trestu.

Pokiaľ ide o splnenie prvej materiálnej podmienky spočívajúcej v preukázaní polepšenia sa odsúdeného, krajský súd zdôrazňuje, že okresný súd v napadnutom uznesení správne poukázal na zistené skutočnosti, ktoré ho viedli k záveru o splnení uvedenej zákonnej podmienky pre podmiennečné prepustenie. Medzi rozhodné skutočnosti, o ktoré okresný súd oprel svoje rozhodnutie, patrí zistenie, že odsúdený počas výkonu trestu preukázal svoje polepšenie, a to schopnosťou viesť riadny život v podmienkach výkonu trestu, vrátane dodržiavania všetkých právnych noriem vzťahujúcich sa na výkon trestu odňatia slobody. V ďalšom okresný súd správnym spôsobom poukázal na hodnotenie Ústavu na výkon trestu Hrnčiarovce nad Parnou, z ktorého nevyplývajú vo svojom súhrne žiadne také negatívne poznatky, týkajúce sa správania sa odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody, ktoré by viedli k opačnému záveru. Odsúdený si vytvoril podmienky na preradenie z ústavu so stredným stupňom stráženia do ústavu s minimálnym stupňom stráženia a bol aj disciplinárne odmenený, prejavil záujem o prácu a nahlásil si vyživovaciu povinnosť, ktorú si aj plní. Odsúdený plní ciele zaobchádzania. Z týchto dôvodov sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, podľa ktorého v správaní odsúdeného vo výkone trestu došlo k zlepšeniu. V prípade odsúdeného je tiež nutné poukázať na to, že jeho pracovná morálka bola na požadovanej úrovni, bez negatívnych poznatkov. Má tak vytvorené pozitívne pracovné návyky. Odsúdený má taktiež vybudované aj náležité sociálne zázemie, keď počas výkonu trestu odňatia slobody udržiava pravidelný kontakt s družkou a maloletou dcérou. Svoj voľný čas využíva aktívne a zmysluplne. Preto podľa názoru krajského súdu je dôvodný záver okresného súdu, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 66 ods. 1 Trestného zákona.

Navyše, poukazujúc na sťažnostné námietky okresnej prokurátorky smerujúce do roviny subjektívneho posudzovania hodnotenia riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, má krajský súd za potrebné dodať, že pri skúmaní tejto podmienky je dôležité práve hodnotenie správania sa odsúdeného zo strany riaditeľa (alebo pedagóga) ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý vie lepšie ako prokurátorka vyjadriť názor, či správanie sa odsúdeného je alebo nie je účelové a či sa odsúdený len formálne prispôbil podmienkam výkonu trestu, nakoľko je prítomný a sleduje správanie odsúdeného počas celého výkonu trestu odňatia slobody. Rovnako ak by ústav na výkon trestu vyhodnotil dobu výkonu trestu odňatia slobody odsúdeným ako nedostačujúcu, uviedol by v hodnotení, že vzhľadom na dĺžku pobytu odsúdeného nie je možné jeho správanie objektívne zhodnotiť, čo sa však nestalo. Okresný súd, ako aj uviedol v napadnutom uznesení, hodnotil správanie odsúdeného aj v spojení so znaleckým posudkom Mgr. Zabáka. Pokiaľ teda odsúdený plní ciele stanovené programom zaobchádzania, ktoré sú primerané individualizované k jeho osobe, jeho správanie je na požadovanej úrovni, bol disciplinárne odmenený a nebol potrestaný, svojím správaním si zabezpečil preradenie do ústavu s minimálnym

stupňom stráženia, prejavil záujem o prácu a riadne si plní vyživovaciu povinnosť, možno to v súhrne zhodnotiť ako skutočnosť, že došlo k jeho polepšeniu. Argumenty prokurátorky v tomto smere možno považovať len za jej osobný názor, ktorý však nekorešponduje so závermi hodnotenia ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

Pokiaľ ide o splnenie druhej materiálnej podmienky, t. j. možného očakávania, že odsúdený v budúcnosti bude viesť riadny život v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona, krajský súd uvádza, že aj túto okresný súd vyhodnotil správne. Aj krajský súd, berúc do úvahy závažnosť trestnej činnosti, ktorej sa odsúdený dopustil, dospel k záveru, že od odsúdeného možno očakávať po prepustení na slobodu vedenie riadneho života. Všetky vyššie uvedené pozitívne „poznatky“ o odsúdenom vyplývajúce z hodnotenia ústavu (priaznivá resocializačná prognóza, nízke riziko recidívy trestnej činnosti) v spojení s pozitívnym vplyvom rodiny na osobu odsúdeného, príslubom do zamestnania od spoločnosti SM DENTAL GROUP s. r. o. ako aj so skutočnosťou, že v posledných 8 rokoch odsúdený nebol právoplatne odsúdený za žiadny trestný čin, sú predpokladmi pre úspešnú resocializáciu odsúdeného a výrazne znižujú riziko opätovného spáchania trestnej činnosti odsúdeným. Je preto možné a dôvodné dať odsúdenému šancu preukázať, že sa napravil pred vykonaním celého uloženého trestu odňatia slobody. Krajský súd vyhodnotil ako správne rozhodnutie okresného súdu, že vzhľadom na závažnosť trestnej činnosti, za ktorú odsúdený vykonával trest odňatia slobody a vzhľadom na trestnú minulosť odsúdeného, uložil odsúdenému skúšobnú dobu v maximálnej možnej dĺžke 7 rokov, dohľad probačného a mediačného úradníka v trvaní 3 rokov, povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve a povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

V súhrne potom k sťažnostným námietkam okresnej prokurátorky je potrebné uviesť, že podľa názoru krajského súdu úvahy okresného súdu vychádzajú zo zistených skutočností, svedčiacich nielen v prospech, ale aj v neprospech odsúdeného (na rozdiel od argumentácie okresnej prokurátorky v dôvodoch podanej sťažnosti), pričom obsahujú logické a rozumné argumenty, vychádzajúce z individuálnych okolností tohto prejednávaneho prípadu. Okresný súd sa neopomenul zaoberať aj skutočnosťami svedčiacimi v neprospech odsúdeného, na ktoré poukázala okresná prokurátorka v dôvodoch svojej sťažnosti a uviedol, prečo ho tieto skutočnosti nevedli k záveru o nemožnosti očakávať od odsúdeného, že v budúcnosti povedie riadny život. Okresnej prokurátorky je síce možné dať za pravdu, že vzhľadom na závažnosť doterajšej trestnej minulosti odsúdeného sa javia možnosti nápravy odsúdeného za sťažné, avšak po prehodnotení všetkých skutočností svedčiacich v prospech odsúdeného aj v jeho neprospech vo veci konajúce súdy pritom nezistili také konkrétne okolnosti, či prekážky, pre ktoré by odsúdený nemohol byť z výkonu trestu odňatia slobody podmienene prepustený. S poukazom na výchovný účel trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona a na okresným súdom správne preukázané polepšenie sa odsúdeného počas doterajšieho výkonu trestu, tak možno rozumne predpokladať, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny spôsob života, k čomu má dopomôcť nielen skúšobná doba uložená v primeranej dĺžke za súčasného nariadenia probačného dohľadu spojeného s primeranými obmedzeniami a povinnosťami, ktoré by mali eliminovať rizikové faktory u odsúdeného. Krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, preto sťažnosť okresného prokurátora zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písmeno c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.